

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANGHEL, THEO

Păcatele fiului / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers, 2018-

vol.

ISBN 978-606-8862-24-8

Cartea 4. - 2019. - ISBN 978-606-8862-75-0

821.135.1

Tipărit în România

Păcatele fiului

CARTEA A PATRA

THEO ANGHEL

CAPITOLUL 1

Crezusem că, de îndată ce ajungeam în Rosenar, în jurul meu avea să fie o vânzoleală de nedescris, forțe de nestăpânit s-ar fi pus în mișcare pentru ca eu să ajung dinaintea prințului Beleth, el să acționeze cumva, și coșmarul reprezentat de armia concentrată în Elazard să dispară odată pentru totdeauna. În schimb, jupân Rhode se mulțumea cu un trai liniștit, cu mese la ore regulate, sieste prelungite, vizite la boierii din împrejurimi sau mese în cinstea cuiva cu care urma să încheie vreo afacere. Făcea pe venerabilul ajuns la vârstă înaintată, bucurându-se de rodul unei vieți pline și oneste, înconjurat de o grămadă de alți moși la fel de plictisitori ca el.

Monotonia vieții din cel de-al șaselea oraș mă scotea din minți. Asta, doar în scurtele momente când, dintre crenelurile din bătaia vântului deșertic, nu mă dădeam de ceasul morții, înnebunită nu doar de gândul că eram departe de prinț, dar și de veștile deloc liniștitoare ce veneau dinspre Elazard. Prințul spusese că era pe punctul de a redeveni cel de dinainte de a mă cunoaște, adică demon pur. Dacă atunci termenul nu-mi evocase cine știe ce, acum, după expresiile îngrozite ale celor recuperați dintre nisipuri, bieți rătăciți ajunși mesageri fără voie, începeam să-mi fac o imagine destul de alarmantă.

Așa cum eram înainte de Elazard, Lheya. Nu mă știai atunci. Nu știi de ce sunt în stare, îmi spusese prințul odată. Nu-l luasem în serios, dar m-am văzut forțată să recunosc că fiul Iadului era o creatură atât de complexă, încât nu mi-ar fi ajuns eternitatea să descopăr toate particularitățile

naturii sale. O femeie îndrăgostită vede doar ce vrea ea să vadă, iar eu nu eram o excepție.

Stăteam în salonul casei jupânului Rhode, ascultând înghețată dezvăluirile făcute de călătorii deșertului, convinsă că se vorbea despre altcineva. Djinnul îmi arunca ochede cercetătoare și, după ce străinii plecau, mă liniștea, spunând că oamenii se temeau dintotdeauna de demoni, astfel că nu te puteai aștepta să auzi de la ei relatări obiective despre creaturile pe care le urau din străfundurile ființei lor, că orice gest fără importanță avea să fie hiperbolizat, încărcat cu sensuri care nu existaseră în realitate.

— Fiecare dezleagă tâlcul zvonurilor despre prinț așa cum îl duce capul, spunea spiritul, și nu trebuie să te încrezi în bolboroselile amărăților ajunși în Rosenar cu creștetele pârjolite de soarele deșertului. Și apoi, în toate călătoriile mele de-a lungul timpului n-am văzut niciunde povestitori mai creativi decât fiii celor Șapte Orașe. Au limbariță încă din pântecul mamei lor și un fel anume de a expune o părere, că celui care ascultă nici prin cap nu-i trece că n-ar fi adevărul gol-goluț.

Totuși, să nu știu nimic concret era chiar mai rău decât să fiu sigură că devenise un monstru. Noaptea petrecute în patul meu, cu ochii pe fereastră, la Luna ce domnea nepăsătoare peste durerile muritorilor, îmi atingeam pântecul, parcă așteptând ca fiul să spună ceva în apărarea tatălui. Desigur că nu se auzea nicio voce, dar pielea se încingea în locul în care palma zăbovea. Dintre toate înțelesurile pe care puteam să le dau unui astfel de fapt, l-am ales pe acela care îmi convenea cel mai tare, singurul în stare să mă îmbărbăteze suficient ca să pot înfrunta o nouă zi fără el. Indiferent cât de mult rău se cuibărise acum în sufletul prințului, știam că exista mereu o cale să-l îndepărtez.

Nu-mi ieșea din cap scena din ziua când l-am dus pe tata

la Centru, iar el m-a ridicat pe brațe pentru a mă ajuta să urc în mașină. Îmi aminteam de cele două bătrâne cu coșuri de cumpărături. Un pic tulburați de apropierea noastră, înțepeniserăm în mijlocul trotuarului, împiedicându-le să treacă. Vocea iritată a uneia dintre ele admonestându-ne și cerându-ne să ne dăm din calea ei l-a făcut pe prinț să roșească. Demonul despre care vorbeau musafirii djinnului i-ar fi rupt gâtul în secunda doi.

Rușinată că renunțam cu prea mare ușurință la bogăția lăsată de el în sufletul meu și credeam prostiile unora care nu-l cunoscuseră niciodată, îmi făceam îndelungi procese de conștiință, după care adormeam mai liniștită.

Liniștea mea dura, de regulă, până la următoarea vizită a vreunui vajnic povestaș, care, cu ochi fremătători, ne pune la curent cu ultimele atrocități comise de Beleth. Erau și dintre aceia mai puțin dăruți cu talente de naratori și la care impostura se vedea de la o poștă. Dacă eu abia mă abțineam să nu-i prind de guler și să-i zvârl afară, djinnul îi asculta cu calm, clătinându-și capul, încurajator.

Într-o seară, după o astfel de vizită, am izbucnit.

— Mâine plec spre Elazard! O iau razna dacă mai ascult prostiile ăstora. Trebuie să văd cu ochii mei.

Ochii blânzi ai lui jupân Rhode se pironiră asupra mea, muștrători.

— Ai răbdare. Încă nu am aflat răspunsul pe care îl caut.

— Cauți? m-am aprins dintr-odată și am ridicat tonul, făcând-o pe slujnică s-o tulsească înapoi spre bucătărie cu tava de plăcinte cu smochine pregătită pentru cină. Nu cauți nimic! Doar zaci aici ca un pensionar puturos! Crezi că dacă ți-ai croit aspectul ăsta de bătrân omenos, tu chiar ești unul? Ești un asasin nenorocit, o scursură care doar înșală! De ce m-ai târât aici spunând că eu pot să-l ajut pe prinț? Nu știu cum o să-l ajut dacă stau aici, îndopându-mă cu mâncarea gătită de Sesya. Sau speri c-o să mă îngraș

atât de tare, încât o să zdrobesc armata demonică doar așezându-mă cu șuncile peste ea? Trebuie să afle că i se întinde o cursă, că Gaap e viu.

— După cum ți-am spus, în fața celui care este prințul acum nu vei apuca nici să deschizi gura. Asta, presupunând că ai putea să străpungi paza strașnică din jurul lui, asigurată de regele Amaymon. Gaap trebuie să-și fi anunțat deja tatăl că tu știi că nu e mort și n-am niciun dubiu că nici Satana însuși n-ar putea ajunge la el dacă nu i s-ar permite.

— Dar... a spus că vine aici pentru protecția mea, am suspinat, pradă unei dureri sfâșietoare.

— Și așa a fost. Inițial, oftă djinnul.

— Ce spui? am simțit că-mi îngheață sângele în vene.

Privi o vreme în podea, după care mă prinse de braț și mă trase spre trepte. De la nivelul întâi al casei, din spatele unui hol îngust, niște scări întortocheate urcau și se pierdeau în întuneric. Mi-a dat drumul, sfătuindu-mă să-l urmez sprijinindu-mă cu palmele de pereți ca să nu mă împiedic. Am auzit scrâșnetul unei chei în broască, apoi scârțâitul unei uși. O lumină aurie clipi slab în fața ochilor mei. A durat ceva până am observat că țâșnise chiar din palma întinsă a djinnului. A împins-o ușor deasupra unei mese ce ocupa mare parte din încăpere. Uluiala că flacăra aceea plutea de una singură a durat puțin, fiindcă atenția mi-a fost atrasă de lucrurile aruncate alandala pe masă. Pergamente de soiul celor găsite în cufărul din podul vilei prințului erau desfăcute pe toată suprafața lemnului, fixate cu pietricele care le împiedicau să se ruleze din nou.

— Ce-i aici? m-am întors spre djinn.

Cât ai clipi, jupânul dispăru și în loc începu să plutească fuiorul alburii, forma firească a spiritului.

— O! gemu satisfăcut. De când așteptam să mă întind nițel! Știi cum e când stai prea mult în formă umană? Ca atunci când ești prea strâns într-o rochie cu corset.

— De unde știi tu cum e într-o rochie cu corset? am mijit ochii spre el.

— E o istorie lungă. Poate o să ți-o povestesc cândva.

— Mai bine nu, am dat din palmă a lehamite.

M-am apropiat de masă, aplecându-mă înaintea ca să văd mai bine. Printre sulurile de pergamente, sub ele, se vedea ceva colorat. Le-am dat cu palma într-o parte. Tulburată, m-am dat un pas înapoi.

— Cum a ajuns asta aici? am arătat cu degetul spre tabloul creaturii înlănțuite, văzut prima oară în dormitorul prințului, în turn, apoi în podul vilei.

— L-am adus. Și nu doar asta. Uite!

Îmi atinse umărul cu un val călduț și mă împinse spre masă. Degete nevăzute apucară un pergament și îl desfăcură. Erau două jumătăți lipite stângaci cu ceară.

— Aham! Da! făcu el spre mine, ghicindu-mi surpriza. Am găsit cealaltă jumătate a pergamentului.

— Unde?

— De aceea am întârziat când Gaap, sau Dima, cum îi ziceai tu, te-a dus în casa mamei sale adoptive. În timp ce el era la tine, sus, eu cotrobăiam în camera lui de la parter după asta.

— Cum... De unde ai știut că era la el?

— N-am știut. Dar, după șocul de a-l simți viu, cu capul suspect de bine atașat de trup, mi-am zis că era imposibil ca asta să fie singura revelație în legătură cu el.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Fiindcă nici acum, după ce am lipit jumătățile, nu înțeleg mai mult. Mesajul e atât de criptic, că nu știu cine ar scoate vreo noimă din el.

M-am aplecat mai mult, cu ochii pironiți pe cuvintele din pergament.

Ziua se va acoperi cu noaptea și Soarele
va deveni Lună.

Rădăcina păstrată în pământ nu atinge trunchiul,
și floarea nu prinde soarele.

Trunchiul spurcat în veci să nu-și afle începutul.
Unei flori rare, nevăzute, sărutată doar de soarele
durerii, trebuie să-i smulgi toate petalele.

Seyab s-o înghită, altfel, neamul dintâi va pieri.
Copacul va împlini ce s-a hotărât.

Dacă djinnului nu i s-a aprins niciun beculeț citind
rândurile misterioase, mie nici atât.

— Ce semn e ăsta? i-am arătat desenul straniu din josul
pergamentului.

— Habar nu am, recunosc.

— Unei flori rare, nevăzute, sărutată doar de soarele
durerii, trebuie să-i smulgi toate petalele, am citit cu voce
tare. Asta am mai auzit-o, iar prințul mi-a explicat ce
înseamnă, dar nu pricep rostul ei aici.

Chiar și așa, în formă eterică, simțeam neputința
spiritului de a-mi oferi mai multe explicații.

— Ce este Seyab? am mai făcut o încercare, privind spre
locul unde îl auzisem ultima oară.

Djinnul se învâlbura în aer, recăpătându-și silueta
prelungă a jupânului.

— Păi, acum pricepi de ce nu ți-am zis nimic. Speram să
reușesc să înțeleg ceva. Te-am adus aici ca să vezi că nu zac
ca un... Cum mi-ai zis? Pensionar?

— Timpul trece, djinnule.

— Știu, domniță.

Lumina de deasupra mesei arunca umbre stranii pe
chipul lui.

— Spune-mi, cum de un spirit așa de bătrân ca tine n-a
știut că Gaap nu e mort?

Bătrânul nu rată sclipirea bănuitoare din ochii mei.

— Dacă o să-mi mai pui multe întrebări la care să nu fiu
capabil să răspund cu altceva în afară de *Nu știu*, o să ajung
să cred că, într-adevăr, sunt inutil și nu am cum să-l ajut pe
prinț în încercarea prin care trece.

— Să-l ajut pe prinț în încercarea prin care trece...,
mi-am bătut bărbia cu degetul. Mă întreb dacă nu cumva
tu ai alte interese în babilonia asta. Mi-ai făcut mult rău
în trecut. Dar acum probabil că e deja prea târziu să mă
arăt neîncrezătoare, djinnule. Sunt aici, la dispoziția ta.
Dacă urmăreai să-mi faci rău, acum ai ocazia. Nu-mi mai
prelungi agonia.

Jupânul făcu doi pași spre mine, fixându-mă cu atenție.
Vechea mea teamă de el s-a reactivat, astfel că m-am pomenit
retrăgându-mă fără să-mi fi propus conștient s-o fac.

— Dacă ai face ce-ți trece acum prin cap, adică să profiți
de forma mea umană și să-mi înfigi în gât pumnalul pe
care îl ții ascuns între fuste, ai rămâne complet singură,
domniță, fără un cunoscut care să te ajute.

Spre deosebire de omulețul chel, ochii jupânului erau
mari, de un gri deschis, animați de genul acela de lumină
care însuflețește armate să se arunce în luptă chiar când
sortii de izbândă le sunt potrivnici. Inima care mi se
cocoșase în gât s-a liniștit ca prin farmec. Cumva, în ciuda
a ceea ce știam despre el, simțeam că, de data asta, spunea
adevărul.

Am scos pumnalul dintre faldurile fustelor și i l-am
arătat. Zâmbi când recunosc o piesă din colecția păstrată
în biroul de la primul nivel al casei.

Îl subtilizasesem într-o zi când rămăsesem singură. Jupânul plecase cu treburi prin oraș, Sesya, unica slujnică, bucătăreasă, menajeră, tămăduitoare și orice îți mai putea trece prin cap, se lupta în bucătărie să tranșeze o capră adusă de oierul regelui Rosenarului, astfel că n-am putut rezista ispitei de a purica locul.

Mă lăsasem eu pe mâna djinnului, adevărat, dar n-o făcusem din pricină că mă pocnise încrederea în moalele capului. La cum evoluau lucrurile în București, cu Gaap pe urmele mele, era o chestiune de ore până când aș fi fost ucisă. Nici aici nu mă simțeam protejată din cale-afară, dar gândul că eram atât de aproape de prinț mă alina.

— Știi de mult timp că îl am?

— Face parte din colecția mea preferată. Desigur că știam. N-am zis nimic pentru că am înțeles că te liniștea întrucâtva.

— Știi că nu te pot răni cu ea.

Ca prin vis, mi-am văzut mâna dreaptă țâșnind prin aer, făcând un arc amplu, apoi înfigând pumnalul în palma întinsă pe masă a jupânului. Senzația cărnii moi străpuse de tăiș și felul în care lama a ricoșat puțin pe lângă unul dintre oasele fine mi-a provocat un șoc cumplit. Priveam ca hipnotizată la scena care se petrecuse fără voia mea.

— O, Doamne! Eu nu..., am dat să îngaim ceva.

— Nu te speria, domniță, spuse calm djinnul, scoțând tacticos pumnalul.

Ridică palma cu degete rășchirate până la nivelul ochilor mei. Sângele gâlgâia în pulsații lente prin rană, se prelingea pe piele, apoi cădea pe podea.

— Nu pot fi ucis sau rănit de nimeni, domniță. Crezi că de-a lungul timpului puțini au fost cei care mi-au vrut capul pe un platou? Cineva tot ar fi reușit să-l obțină.

— Cum nu poți fi rănit? Sângerezi!

— Mda, aici e șpilul, strămbă din nasul subțire. Nu pot

fi ucis sau rănit de nimeni, cu excepția celei care va împlini profeția. De tine vorbesc, răspunse privirii mele uluite. Poftim! Acum, că știi asta, ce ai de gând să faci?

Degetele mele erau încă strânse în jurul mânerului pumnalului. Am privit arma, după care, speriată de semnificația cuvintelor djinnului, am întins brațul și l-am invitat s-o ia. N-a făcut niciun gest. Doar a privit cu luare aminte la jumătatea însângerată a lamei.

— Păstrează-l, a spus. Astfel, și tu, și eu, vom ști că suntem parteneri, că niciunul nu va fi dezavantajat. Ți-am încredințat singurul secret pe care n-ar fi trebuit să-l afli în legătură cu mine. Dacă alți djinni ar afla, ar croi legende despre prostia unui semen de-al lor.

— Djinn, am bâiguit, copleșită de sentimentul că asistam la ceva remarcabil. Cu siguranță, ești o creatură fascinantă.

Zâmbi la auzul complimentului. Pentru o secundă, mi s-a părut că pielea ușor zbârcită a obrazului său s-a împurpurat, dar în lumina chioară ce plutea deasupra nu puteam jura ca așa s-a întâmplat.

— Nu mi-ai spus niciodată despre tine și prinț, am adoptat un ton mai relaxat.

— Povestea mea a început cu atât de multă vreme în urmă, că i s-a pierdut originea. Mare parte din trecutul meu este învăluit în ceață. În cap îmi vin doar frânturi, dar atât de șterse, încât nu pot spune dacă sunt doar amintiri sau dorințe.

— Mi-ai povestit despre Tosa.

— Adevărat, dar nu pot spune când s-a întâmplat asta, cum de sunt djinnul prințului Beleth și nu al altcuiva, de ce, pentru o vreme, am simțit că trebuie să mă supun regelui Amaymon, iar acum să simt tocmai pe dos, că ascultându-l nu fac ceea ce mi-a fost menit să fac. Nu am nimic concret în minte, doar senzații și emoții străine. Povestea asta cu

profeția a fost la fel. Mă pomeneam gândindu-mă la lucruri de neconceput, fără să am idee cum ajunseseră în mintea mea. Și atâta m-au pistonat, că am ajuns să cred că erau ale mele. Poate chiar sunt! Cine știe? Bănuielile mele au fost ațâțate în ziua în care te-am luat de lângă rebeli și te-am dus la rege. Vorbea cu fiul său despre o profeție. Era pentru prima oară când auzeam și pe altcineva pomenind de fantoma ce-mi bântuia spiritul de ceva vreme. De aceea nu te-am ucis în catacombele de sub palatul Elazardului. Știu că a fost infernal pentru tine chiar și așa, dar nu mă puteam trăda. Regele trebuia să fie încredințat de loialitatea mea. Mi-am pus nădejdea în prinț și în sentimentele pe care le are pentru tine, și nu m-am înșelat. Te-a scos de acolo.

— Debilul ăla mintal voia să facă experimente pe mine! am exclamat, amintindu-mi de teroarea din laboratorul celui ce se credea fiul regelui Elazardului.

— Trebuia să fie credibil. De-aia am făcut în așa fel încât să încapi pe mâna lui. Ar fi fost ciudat să scapi doar cu o julitură sau cu părul deranjat din coc. Din păcate, strădania mea a fost inutilă. Când am aflat că Gaap te-a ucis, mi-a căzut cerul în cap. Pur și simplu, puzzle-ul nu se aranja așa cum trebuia. Lucrurile care trebuiau să fie acolo dispăruseră odată cu piesa centrală. Fără tine, domniță, nimic din ce simțeam că trebuia să fac nu avea rost. O! Dar când te-am văzut din nou, la închisoare... Îți mai amintești? Luasem locul prințului. Când te-am văzut, cu inelul pe deget... O! Am știut atunci că nu sunt doar un djinn pe punctul de a înnebuni.

Obrazul îi fu străbătut de o emoție atât de vizibilă, că mi s-a transmis și mie. Dacă tot ce spunea era adevărat, puteam să înțeleg importanța acelei întâmplări. Îmi rețineam cu greu impulsul de a-l atinge consolator pe umăr. M-a oprit doar gândul că regretele lui de acum puteau fi ingredientele unei mari escrocherii pe seama mea.

Mă îndoiesc că i-a scăpat felul ușor stângaci în care mi-am stăpânit pornirea, dar a fost suficient de înțelept să nu pomenească nimic despre asta.

*

Trecuseră două săptămâni de când mă aflam în Rosenar. Cam tot pe atunci armata orașului a început să se mobilizeze. Tinerii cărora le crescuseră tuleiele erau recrutați, spre jalea mamelor ce nu se îndurau să le dea drumul, iar bărbații în toată puterea cuvântului își scoteau la lumină armele ruginite prin magazii. Chiar dacă lustrul de odinioară făcea iar lamele prelungi să scânteieze în soare, sperau cu toții să nu ajungă să le folosească. Asta ar fi însemnat că zidurile cetății ar fi cedat, iar lupta corp la corp cu soldații demonici n-ar fi reprezentat decât o modalitate grozavă de a se petrece în moarte.

Pregătirile de război rezonau în mine un pic diferit față de cetățeanii îngrijorați pentru soarta orașului. Prințul acceptase să conducă armata demonică și să atace Rosenarul? Asta nu se potrivea pe niciunde cu lucrurile pe care le știam despre el. Refuzam să cred că se vânduse regelui Amaymon. Pe de altă parte, influența aceluia monstru asupra fiului său cel mare nu putea fi ignorată, oricând mi-ar fi plăcut mie să cred asta. Beleth nu era prins într-un ambuteiaj pe una dintre șoselele Bucureștiului, ci în mijlocul imperiului demonilor ce priveau cu jind, cu balele curgându-le în colțul gurii, spre tărâmurile muritorilor.

Cu astfel de gânduri îmi chinuiam aproape toate orele pe care le petreceam trează, fiindcă nopțile îmi erau stăpânite de imaginea puternică a trupurilor noastre pierdute unul în altul. Pe cât de intense erau momentele din vise, pe cât de senzuale și reconfortante, pe atât de sfâșietoare era trezirea. Pântecele mi se încorda până la durere și tot trupul mi se încovoia ca un arc.

Să-mi ating burta în locul în care se adăpostea rodul